

oblasti, kar jim je mogoče le tedaj, ako se jim posreči ga obdržati v nevednosti ter mu zabraniti vsakteri napredek in prosveto.

Naši nasprotniki vedno šuntajo ljudstvo: „Proč s „Štajercem“! Kdor bere „Štajerca“, ta je preklet, on je sovražnik sv. katoliške cerkve itd. itd.“ No, mi se malo brigamo za to njihovo vpitje, naj že pride isto iz kakega shoda ali pa s prižnice v cerkvi; mislimo si, da sadje, katerega se ose lotijo, ne more biti najslabše. — Mi se veselimo njihovi onemoglosti, njihovi sveti jezi, njihovim zacvibljanim a vendar brezvspešnim naporom — in našega trajnega napredka, ki premaga vse zvite nakane in ovire, ki jih nam mislijo staviti v našo pot „ljubeznjivi naši bratje v Gospodu“. Šolo, cerkev, cerkvene in ljudske shode skušajo izkoriščati ti ljudje za svoje politične namene, a ves njihov trud je zastonj, število probujenih, spametovanih, naprednjaško mislečih in čutečih mož raste od dne do dne, medtem ko vrste zaslepljenih mračnjakov vedno bolj redke postajajo in gotovo bode enkrat prišel čas, ko bode stal sleherni kmet, kočar in delavec na naprednjaški strani, katerej je prihodnost odločena, kakor je bila žalibog preteklost v oblasti nazadnjaških mračnjakov.

Kaj pa nam vendar toliko pospešuje našo napredovanje? Odkritosrčno vam povemo: Naši „ljubi“ nasprotniki sami tako vrlo skrbijo za naš napredek. Njihovo ostudno renčanje, rogovilenje in neprestano hujskanje je že dokaj nekdanjih njihovih najzvestejših privržencev privabilo v naš tabor, ker so se začeli sramovati biti tovariši ali pa privrženci takih ljudi, ki ne poznajo količkaj dostojnosti ali manire. Kdo bi take ljudi poslušal, kdo se ž njimi pajdašil? Ako si mislijo, da imajo privilegijo za nezmotljivost, tedaj je pač to samo njihova domišljija, kajti dosedaj o tem še nobenega pametnega človeka niso prepričali, pa ga tudi nikdar ne bojo. V možganih naših ljudi se je začelo svitati, daniti, zora zavedanja se veličastno žari na obzorju in kmalu bode nastal jasen, solnčni dan občne prosvete, spoznanja in duševne svobode. —

Kakor naši nasprotni listi vedno in vedno ljudstvu zabičujejo, da naj ja nikar ne berejo „Štajerca“, tako mi nasprotno našim čitateljem svetujemo, naj le pazljivo čitajo „Domovino“ in njenega strica „Slovenski Gospodar“ ter Gospodarjevega sinčka „fihpos“ ali „Naš dom“, kjer koli in kedaj jim v roke pride. * Po njih dejanjih (ali po njihovih sadovih) jih bode spoznali beremo v sv. pismu, trdno toraj upamo, da bode končno vso ljudstvo prišlo do pravega spoznanja in prepričanja, da bode z lastnim razsodkom po svoji zdravi pameti ločilo laž od resnice, hinavstvo od odkritosrčnosti in kot en mož priseglo k našemu praporu za vse bodoče čase. Mi se ne bojimo in ne ustrašimo nobene primere, želimo si od razumnega razsojevalca le nepristranosti in vsestranske samostalnosti. Le berite, ako se Vam nudi prilika, imenovane časnike, da bode vsaj videli kake neumne čenčarije se v njih kvasijo, kaka grda obrekovanja se po njih med ljudstvo razširjajo in kakšne ne-

sramne hujskarje se berejo na vsaki strani teh slonišnih cunj.

Ako imajo pervaški časniki „Štajerca“ za „glenega“, tako tudi temu ne ugovarjamo, ker umeti mora pod tem imenom na vsak način in edinole koristni protistrup (Gegengift), ki je zdravilo protistruku, unemu škodljivemu in nevarnemu strupu, katerega ljudstvu vsiljujejo njegovi takozvani „voditelji“, pervaški in njih časniki. Nadalje pa je „Štajerc“ sprotistruko, toda prav dobro delujoče zdravilo (protistruko) proti unim boleznim, s katerimi je velik del perkov okužen in za katere je nedavno zapisal tudi katoliški duhovnik prav izvrsten recept z naslovom „Nostra maxima culpa“. (Naš največi greh).

Kaj je vzrok in kje je krivda

Kdor ima priliko in voljo opazovati naše danje politično gibanje, bode takoj spoznal in prišel zaključka, da se v tajisto vtikajo elementi, ki nikor niso k temu poklicani. V prvi vrsti spadajo tem elementom uni duhovniki, ki nastopajo med ljudstvom kot kakšni preroki in politični reformatorji. Se ljudstvu vsiljujejo za četovodje za boj, katerega meravajo proti svojim čestokrat samo dozdevnim nasprotnikom uprizoriti ali pa so ga že povzročili s svojimi zvitimi spletkarijami in s svojim neprestanim hujskanjem.

Duhovščina se med slovenskim ljudstvom včasih veseli visokega spoštovanja in zaupanja, česar ji zavidamo. Sam Bog je obljubil, kakor se bere v sv. pismu, zaradi majhnega števila pravičnih prizanaštelcev tudi krivičnikom. Zato pa tudi mi nikoli nismo sovražili in tudi ne obsojamo vsega stanu, temuč mi ne obsojamo in preklinjamo samo tiste posameznike, ki se v svojem stanu le nečast, svojim poštenim tovarišem pa sramoto, žalost in jezo. Kljub temu z glave pred pravim, poštenim mašnikom! Vsa sramota in njihovemu stanu, pa tudi njihovi osebi! Sramota in prekletstvo naj bode unim volkovom v ovčji koži, ki trosijo med ljudstvo le sovražstvo in puzanje. Ščuvajo soseda zoper soseda k bratomornemu boju, tako izpodkapavajo ljubi mir, občno zadovoljnost, tudi občno blagostanje. Ljudstvo slovensko se za to od dne do dne vedno bolj, in kmalu bode na novo prišel čas, ko bode te nemirneže do dobra spoznalo te njihovo pokazalo hrbet, kakor si to ti hinavci tudi poplačati ma zaslužijo. Kesanje bode prišlo tem hinavcem, poznajo, njih pregreški se ne bojo dali več poplačati kajti kdor ne uboga, tega tepe nadloga.

Naš Izveličar ni rekel svojim učencem, da se podajo po svetu ter ljudi k medsebojnemu boju hujskajo, temuč On je učil, da naj grejo po svetu ter naj učijo vse narode ljubezni in Boga in bližnjega. Ko je Kristus na svetlo prišel, koštno nedeljo poslal svojim apostolom sv. Duha, jim dal dar jezikov, ni dal prednosti enemu ali drugemu jeziku, temuč vse tistodobne jezike so aposto po navdahnjenju sv. Duha enako gladko govorili, kor nam o tem pripovedujejo zgodbe sv. pisani.

djanje apostolov. Sin božji je s tem hotel apostolom pokazati, da vse narode enako ljubi in da želi videti vse enakomerno osrečene.

Poglejmo si pa le malo nekatere naše duhovnike, ki se nazivljejo in bi po pravem tudi imeli biti nasledniki učencev Kristusovih. Vsakogar, ki ni njihove narodnosti, črtijo kot svojega najhujšega sovražnika ter ga na najsrამnejši način napadajo in preganjajo, veliko milost pa mu že skažejo s tem, ako ga samo prezirajo in se ga ogibljejo. Ravno ti-le lažnjivi preroki so krivi, da

hudo, hudo vera peša,

voz nam le pod pot leti —

čudno se nam štrana meša —

je težko upat' boljših dnij!

Gotovo, le težko smemo se nadejati mirnejših razmer v našem javnem življenju, dokler se tem farizejem ne zamašijo temeljito njihova strupa polna sijala, ter se ne zavrnejo prav odločno v določene meje njihovega delokroga — in dostojnosti.

Vojska med Rusi in Japonci.

Dne 1. maja so bili Rusi pri Kiulienčengu ob reki Jalu od Japoncev občutljivo tepeni. Ruska četa je štela od deset do dvanajst tisoč mož ter je izgubila v tem boju štirideset častnikov in okoli dva tisoč mož, toraj približno eno petino svojega moštva, povrh pa še 28 topov. Zakrivil je ta poraz baje general Sasulič, ki je dal generalu Kaštalinskemu povelje, da se ima brez obotavljanja z Japonci v boj spustiti, kljub temu da je vrhovni poveljnik vse ruske armade, general Kuropatkin strogo prepovedal se ob reki Jalu s sovražnikom v boj spuščati. Ako so ta poročila resnična, se bode Sasalič gotovo moral zagovarjati zaradi te svoje samovoljnosti. V vsaki vojni se pokažejo slučajji, da hočejo posamezni poveljniki s svojimi tovariši tekrovati in si pridobiti slavo, kar pa jim čestokrat spodleti. To se je godilo v vojski leta 1859. in 1866. na obeh straneh in v vojski leta 1870.—1871. je edino — le ugled in veljavnost cesarja Viljema te strankarije zabranila. Rusi se sedaj najrajno umičejo pred Japonci iz Koreje. Kakor se da soditi, nameravajo sovražnika zvbati za seboj v mandčurske planjave, kjer ga mislijo potem s vsemi svojimi silami napasti in ugonobiti, kar pa se jim znati ne bode tako lahko posrečilo, kakor si domnevaajo, kajti Japonci so jako oprezni, zviti pa tudi živavi ptički, ki se ne dajo na prvi mahljaj oplasiti. Neklo bode še mnogo človeške krvi, predno se bode vojska skončala. Oba nasprotnika sta za boj vneti do skrajnosti, kar je pokazalo dejstvo, da je Rusija odločno odklonila posredovanje, katerega ji je Anglika ponujala. Japonci pridno dovažajo svoje voštvo na Korejo, pri čemur jih Rusi skoraj čisto nič nadlegujejo.

Tudi na morju so v zadnjem času Japonci dobro predovali ter Rusom prizadjali mnogo škode. Uničili ali pa poškodovali so jim že precej bojnih ladij. Tarturško pristanišče in trdnjavo neprenehoma

bombardirajo, toda dosedaj se jim še ni posrečilo se tega važnega mesta polastiti. Dne 5. maja so Rusi potopili več japonskih ladij, ki so nameravali Port Artur zažgati. Moštvo potoplajočih ladij se ni pustilo od Rusov rešiti ter se je z glasnimi huraklici prostovoljno potopilo. Raje je šlo v smrt kakor v ujetništvo. Posamezni junaški čini fanatičnih Japoncev nas zares spominjajo na hrabre Špartance starega veka.

Iz Koroškega.

Žrtva klerikalne hujskarije.

Zadnje deželnozborske volitve na Koroškem, pri katerih so klerikalci vse svoje moči napeinjali, da bi spravili svoje privržence do zmage, terjale so tudi neko žrtev, ki se je dala nemirnim hujskačem tako daleč zaslepiti in zapeljati, da se je storila deležna takega djanja, za kojega kazenski zakon sprave terjaja.

Dogodek je bil sledeči. Pri koroških deželnozborskih volitvah koncem leta 1902 je klerikalna stranka med drugimi tudi nastavila kandidata, čegar izvolitev je bila do cela neverjetna in nezanesljiva. Bil je kmet Josef Kassl od sv. Valpurga pri Mostiču. Začeli so se politični nasprotniki napadati po časnikih in imenovani kandidat se je tako daleč spozabil, da je v nekem članku posestnika Jurja Pečarnika obdolžil krivde ali sokrivde umora nekoga Smeričnika od sv. Valpurga, ki je v letu 1889 brez sledu izginil in se še dodanes ničesar ne ve o njem. Seveda je na to Pečarnik Kassla tožil, toda ker je poslednji pravočasno svojo trditev preklical ter tožitelja odpuščanja prosil, povrh pa se še zavezal vse stroške (200 kron) plačati, je Pečarnik od tožbe odstopil.

Črez nekaj časa pa je Kassl v klerikalnem časniku „Der Landbote“ zopet začel Pečarnika napadati ter ga imenovanega zločinstva dolžiti. Akoravno Kassl pod dotičnem članku ni bil podpisan, vendar je sum takoj na njega letel in Pečarnik ga je spet tožil, zraven pa tudi dotičnega odgovornega urednika, Marko Joos-a, prvega zaradi prestopka proti varnosti časti, drugega pa zaradi zanemarjenja svojih dolžnosti. Kassl je pri dne 4. t. m. se veršejoči obravnavi pred porotnim sodiščem v Celovcu tajil, da bi bil on dotične članke sestavil in uredništvu od „Landbote“ doposlal, Joos pa se je zagovarjal stem, da so dotični članki brez njegovega vedenja v natisk prišli. Priče so izpovedale, da je sum gledé umoritvije Smiričnika takoj na Pečarnika letel. Tudi se je Pečarnik dolžil oderuštva, kar pa se mu ni zamoglo dokazati. Tožitelja je zastopal dr. Maks Messiner, obtoženca pa je zagovarjal dr. Brejc. Pervi je prav pošteno ožigosal način političnega bojevanja klerikalnih hujskačev, ki s strupenimi puščami iz zasede streljajo na svoje napadnike, dr. Brejc pa je samo suhoparno tajil krivdo svojega varovanca. Svaril je celo porotnike pred eventualnim justičnim umorom. Porotniki so se blizo celo uro posvetovali. Predsednik